

CURS 2014-2015, DUES PRIORITATS DIOCESANES a la llum de “*Evangelii Gaudium*”:

→ 1^a.- ALIMENTAR L’ALEGRIA DE LA FE, MANIFESTADA EN L’ESPERANÇA I REALITZADA EN LA CARITAT. (Cfr. Full de ruta i Punts per a la reflexió: Textos adjunts de la EvG).

→ 2^a.- REFERMAR LA COMUNIÓ DIOCESANA, POTENCIANT LES ÀREES DE COOPERACIÓ EN CADA ARXIPRESTAT I/O UNITAT DE PASTORAL. [Cfr. Litúrgia i espiritualitat; Gaudium et Spes o Evangelització; Acció caritativa i social; Formació.]

PRESENTACIÓ I COMENTARI DEL BISBE (25/09/2014)

Aquestes prioritats NO SÓN UNA NOVETAT: SÓN DOS SUBRATLLATS dins la dinàmica de renovació de la Diòcesi de Lleida. **EN CONTINUÏTAT AMB LES 4 PASTORALS** d'aquests darrers anys [*Entre tots i per al bé de tothom; La Iniciació cristiana (creure, viure i anunciar l'Evangelí); Presència d'Església en la societat; La necessària qualitat espiritual*] **HE SELECCIONAT DOS CAMPS IMPORTANTS: LA FE I LA COMUNIÓ.**

1.- Sabem molt bé que LA FE CRISTIANA NEIX DE I EN “L'EXPERIÈNCIA” DEL TROBAMENT PERSONAL AMB JESUCRIST. Per això, REVIFAR AQUEST TROBAMENT, com ens demana el Papa Francesc (EvG 3) **és condició “sine qua non” per a ALIMENTAR L’ALEGRIA DE LA FE.**

No es tracta només de viure contents. Quan el Papa Francesc diu que hi ha cristians que sembla que viuen una Quaresma sense Pasqua (EvG 6), i que un evangelitzador no hauria de tenir sempre cara de funeral (EvG 10), **està demanant UNA URGENT RENOVACIÓ DE L'ESGLÉSIA I EL PRIMER SÍMPTOMA ÉS aquesta ALEGRIA,** que suposa una reforma missionera des de la conversió, des de la participació de tots, des de l'opció preferencial pels pobres, i des del diàleg amb el món.

*L'absència d'alegria i d'esperança és un obstacle... i està influïnt negativament en les nostres mateixes comunitats (EvG 2): “... Molts creients es converteixen en éssers ressentits, queixosos, sense vida...; aquest no és el desig de Déu per a nosaltres, aquesta no és la vida en l'Esperit que brolla del cor de Crist ressuscitat”. ****I per això, per a viure i alimentar aquesta alegria: que cada cristià “renovi ara mateix el seu trobament personal amb Jesucrist o, almenys, prengui la decisió de deixar-se trobar per Ell, d'intentar-ho cada dia sense parar... No fugim de la resurrecció de Jesús, no ens declarem mai morts, passi el que passi. Que res no pugui més que la seva vida que ens llança cap endavant!”** (cfr EvG 3).

Cal **actualitzar la experiència d'aquest trobament i alimentar-la de manera que comprovem de quina manera ens "afecta" i ens posa en moviment.** *La convicció radical de l'espiritualitat cristiana és que podem fer experiència de Déu en allò quotidià, en relació amb vivències gairebé sempre molt "ordinàries".*

Tenim **un punt de referència** ben clar que és el començament de tota la nostra història de creients: quan aquells primers deixebles entren en contacte amb Jesús, arriben a experimentar en Ell alguna cosa que podria expressar-se com "la proximitat salvadora de Déu". La seva vida queda transformada donant un sentit i una orientació nova a la seva existència: *"Andreu anà primer a trobar el seu germà Simó i li digué: -Hem trobat el Messies- que vol dir «ungit». I el va portar on era Jesús"* (Jo 1, 41-42).

Cal insistir: allò decisiu (*i imprescindible*) és **"fer l'experiència", actualitzar l'experiència de fons que van viure els primers deixebles i seguidors.** *Quan no es produeix la renovació permanent d'aquesta experiència, hi pot haver una ruptura tràgica: seguim exposant i ensenyant el contingut de la fe; seguim recordant i urgint la moral cristiana; "administrant" els sagraments i cuidant les pràctiques religioses però, si queda interrompuda la comunicació de l'experiència, manca l'essencial, l'única cosa que dona vida a la fe cristiana. Perquè ser creient, més que tenir fe o posseir unes conviccions, és saber-se habitat per la Presència amorosa de Déu, "sentir-se posseït", "agafat per Crist Jesús"* (Filip 3, 12).

→ És tracta de fomentar iniciatives (maneres), *en l'àmbit de la comunitat cristiana i per acció de l'Esperit Sant*, per a reviure aquesta trobada amb Crist ressuscitat que **porta a una nova manera de ser i a un estil de vida caracteritzat per la sortida de si mateix: l'ALEGRIA DE LA FE es transmet i es contagia...** (en la nostra vida personal i en la nostra vida comunitària) **i això s'ha de poder verificar d'alguna manera).**

No tenim a Jesús físicament amb nosaltres, però hi tenim "el relat" dels primers testimonis, podem llegir els evangelis i experimentar que les seves paraules són "esperit i vida" (Jo 6, 63). No ens ha deixat orfes (Jo 14, 18). ***Quan ens reunim en el seu nom, Ell hi és (Mt 18, 20). "L'esperança no enganya, perquè Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat el seu amor en els nostres cors" (Rom 5, 5)...***

És clar que en aquesta trobada hi ha etapes i graus; hi ha progrés i retrocessos... Com tota trobada amorosa és inacabable i, quan hom es troba amb Déu, és per seguir buscant-lo cada vegada amb més anhel i veritat. Res ens apropa millor al nucli de la fe cristiana que l'experiència de l'enamorament.

→ La pregunta de Jesús **"I vosaltres, qui dieu que sóc jo?"** continua ressonant de manera permanent i ens ha de dur a revisar la nostra relació amb ell i **veure com és d'activa LA NOSTRA ESPERANZA: l'alegria de la Fe es MANIFESTA EN L'ESPERANÇA I es REALITZA EN LA CARITAT.**

Una esperança que s'ha de traduir, al mateix temps, en valentia i prudència, i que ha de generar, sobretot, una gran llibertat interior. Les experiències negatives del passat i les dificultats del present podrien "empresonar-nos" i impedir-nos descobrir que el futur, en gran manera, depèn també de nosaltres,

de la nostra opció lliure. Aquesta actitud de llibertat interior és la que ens permetrà ser prudents per destriar el millor, a cada moment i situació, i escollir en conseqüència.

2.- → I com que LA FE CRISTIANA ES VIU EN COMUNIÓ: heus aquí la 2ª Prioritat: REFERMAR LA COMUNIÓ DIOCESANA...

La nostra realitat és cada dia més plural, també entre els membres de les comunitats cristianes. Però, més enllà de les diferències, sabem que ens uneix la mateixa fe com a membres de l'únic cos de Crist: l'Església. Estem **CRIDATS A VIURE EN COMUNIÓ** amb Déu i els germans **I A CREAR COMUNIÓ**.

No es tracta *d'aguantar* als qui tenen una mentalitat diferent de la meua, o *de recolzar-se només en* els qui són de la meua corda. **La comunió amb els germans i germanes en la fe és el subsòl que fa possible i autèntica la nostra fe i la nostra vida cristiana. I és, a més, la millor manera de manifestar la presència de Jesucrist entre nosaltres:** "Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres" (Jo 13,35).

El mateix Jesús, que ens ha donat a conèixer que Déu és comunió en l'amor (Déu-Trinitat), ens crida a participar d'aquesta comunió, que s'obre a tots aquells que creuen en Ell i s'escampa a tots els deixebles pel do de l'Esperit (Jo 17,11.20-23). Creure és acollir aquest misteri de comunió i deixar que transformi la nostra vida entrant en una nova relació amb Ell i amb els germans.

→ Però la comunió a l'Església no és una cosa abstracta: viure en comunió demana que cada comunitat eclesial es construeixi com un veritable teixit de relacions interpersonals en l'experiència compartida de la fe, en la trobada amb el Ressuscitat "On n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells" (Mt 18,20).

Aquesta és la finalitat de POTENCIAR LES ÀREES DE COOPERACIÓ EN CADA ARXIPRESTAT I/O UNITAT DE PASTORAL.

D'aquesta manera es potencia la missió comú en les parròquies i les delegacions; s'afavoreix la **coordinació d'activitats** i es dona un **testimoniatge d'unitat i de servei mutu** entre territoris i sectors pastorals.

La comunió en la comunitat eclesial és clarament *un do, un efecte de l'acció de l'Esperit Sant*. És harmonia entre les diverses expressions d'una mateixa fe. *No és un consens* que s'aconsegueix pel joc de les majories i de les minories, ni a força de decrets...L'Esperit és qui ens ajuda a crear aquesta harmonia, des de la diversitat de respostes personals al pla de Déu. El que crea la comunió i realitza aquesta comunió profunda que es dona entre tots els membres de l'Església és l'Esperit: "Les manifestacions de l'Esperit que rep cadascú són en bé de tots... Tots

nosaltres, jueus i grecs, esclaus i lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per a formar un sol cos, i tots hem rebut com a beguda un sol Esperit” (1Cor 12,7.13). Aquest Esperit es va manifestant a l'Església mitjançant molts i diversos carismes. Està present en tots i no col·loca a ningú per sobre dels altres, sinó que a tots se'ls dóna l'Esperit per a la construcció d'aquesta comunió: “L'ull no pot dir a la ma: ‘No em fas cap falta’, ni tampoc el cap als peus: ‘No em feu cap falta’” (1Cor 12, 21).

Tampoc ningú pot pretendre acaparar l'Esperit ni menysprear o ignorar la seva acció en els altres. *L'acció de l'Esperit porta a la col·laboració, a la coresponsabilitat, al diàleg, a la correcció mútua. D'aquesta manera dinamitza a l'Església, en la que tots estem cridats a ser actius*, ningú ha de considerar-se en pla passiu, només per a rebre. Tots *coresponsables* encara que no tots de la mateixa manera, no tots en els mateixos camps, no tots amb el mateix paper. És una *coresponsabilitat orgànica i diferenciada*, com un cos. I en un cos, ho diu molt bé Sant Pau, no tots són mans, ni tots són caps. *Però tots estem cridats a aportar alguna cosa, a construir activament l'Església.*

(Ens ho acaba de dir el Papa Francesc en Albània el 21/09/2014): En la missió dels setanta-dos deixebles (cf. Lc 10, 1-9. 17-20) es reflecteix l'experiència missionera de la comunitat cristiana de tots els temps: **El Senyor, ressuscitat i viu, envia no només als Dotze, sinó també a tota l'Església, envia a tots els batejats a anunciar l'Evangelí a tots els pobles.**

Avui les portes d'Albània s'han obert i està madurant un temps de nou protagonisme missioner per a tots els membres del poble de Déu: cada batejat té un lloc i una tasca que desenvolupa a l'Església i en la societat. Que tots se sentin cridats a comprometre's generosament en l'anunci de l'Evangelí i en el testimoniatge de la caritat; a reforçar els vincles de solidaritat per promoure condicions de vida més justes i frateres per a tots. Avui he vingut per animar-vos a fer créixer l'esperança dins vostre i al vostre voltant; a involucrar a les noves generacions; a nodrir-vos assíduament de la Paraula de Déu obrint els vostres cors a Crist: el seu Evangelí us indica el camí. Que la vostra fe sigui alegre i radiant; mostri que la trobada amb Crist dóna sentit a la vida dels homes, de tots els homes.

En esperit de comunió amb els bisbes, sacerdots, persones consagrades i fidels laics, us animo a impulsar l'acció pastoral i a seguir buscant noves formes de presència de l'Església en la societat.